

selv foranledige Sagen udsat, indtil Kæremaalet er afgjort, hvorhos Højesteret kan tillægge Kæremaalet opsættende Virkning. Skulde det imidlertid hælde, at der alt var gaaet Dom i Sagen, inden Højesterets Afgørelse faldt, og at denne sidste gik ud paa at tillade Interventionen, maatte Interventionen appellere Landsretsdommen til Annulation.

Det tidligere Forslags § 372 afskar den egentlige Intervention og Tilstævning ubetinget, saa snart mundtlig Realitetsprocedure var begyndt, medens den tillod Biintervention paa ethvert Trin af Sagen. Nærværende Udkast gør heri den Forandring, at den som Regel afskærer al Intervention og Tilstævning fra det Øjeblik, Domsforhandlingen er berammet, men paa den anden Side aabner Adgang til at intervenere senere, naar Retten dertil særlig giver sin Tilladelse. Man vil formentlig derved bedre fyldestgøre de Hensyn, der her maa være de bestemmende, nemlig paa den ene Side, at henholdsvis begge Parter og Sagsøgte maa sikres imod det Besvær og den Forstyrrelse, det kan afstedkomme, at Interventionen eller Tilstævningen først kommer, efter at man er naaet saa vidt i Sagen, at Skriftvekslingen er sluttet og Forberedelserne til Domsforhandlingen begyndte, og paa den anden Side, at det kan være undskyldeligt, at Interventionen først optræder paa dette senere Stadium.

Om de enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 226.

Om Betingelserne for Intervention jfr. § 28. Det fremgaar deraf, at kun Rettens almindelige Competence er en Forudsætning for Interventionen, hvorimod denne ikke udelukkes derved, at vedkommende Ret hverken er Sagsøgerens eller Sagsøgte Hjemting.

Intervention kan kun finde Sted i første Instans. En anden Sag er, at den, der har intervenseret i første Instans, kan anvende Anke og Kære, jfr. § 230.

§ 229.

Naar det ikke her — som i det tidligere Forslag — udtrykkelig siges, at Parterne ere berettigede til at forandre deres Paastande og Anbringender efter den Anledning, som Interventionen giver, er Grunden kun, at saadant er anset for selvfølgeligt.

§ 230.

Den Adgang til Anke og Kære, der her indrømmes, tilkommer kun den, der enten

uden Modsigelse eller i Kraft af Landsrettens eller Højesterets Kendelse er accepteret som Intervenient, ikke den, hvis Interventionsbegæring er blevet afvist ved en uomstødt Kendelse, saa lidt som nogen, der end ikke har forsøgt Intervention i første Instans (jfr. § 28).

§ 231.

Naar der her tales om den, der vil optræde under Sagen for at „understøtte“ en af Parterne, tænkes der herved paa en Person, der ikke vil nedlægge nogen selvstændig Paastand under Sagen, men er interesseret i, at Sagen mellem de to Parter faar et vist Udfald, eller at det i alt Fald konstateres, at det ikke beror paa Ikke-Opfyldelse af de ham paahvilende Forpligtelser, naar dette Udfald ikke naas. Retten, til hvis nærmere Afgørelse det er overladt, hvilken Adgang Biinterventionen skal have til at ytre sig og fremføre Beviser under Sagen, bør herved b. a. have for Øje, at det ikke er udelukket, at den Part, til hvis Understøttelse Biinterventionen optræder, personlig kan være interesseret i at tabe Sagen, f. Eks. naar han som Cessionar derved kunde faa Regres over for den som Biinterventionen optrædende solvente Cedent i Stedet for sit Krav paa den maaske insolvente Debitor (Sagsøgte).

Biinterventionen er ikke berettiget til at anvende Anke eller Kære i Sagen ud over det, at han kan paakære en Kendelse, hvorved der nægtes ham Adgang til at ytre sig i Sagen eller føre Beviser.

§ 232.

For at saadan Adcitation kan finde Sted, er det en nødvendig Betingelse, at den Trediemand, der stævnes, er pligtig at svare for den Ret, ved hvilken Sagen verserer.

§ 233.

„Berammet“ vil sige „endelig berammet“. Det vil derfor ikke udelukke Intervention eller Adcitation, at en Sag een Gang har været berammet, naar denne Berammelse under mellemkommende Retsmøder er opgivet, saa længe en ny Berammelse dog ikke har fundet Sted.

Af de oven for under dette Kap. gjorte alm. Bemærkninger følger, at Retten kun bør give Tilladelse, hvor det baade er undskyldeligt, at Interventionen eller Adcitationen ikke har fundet Sted tidligere, og dens Iværksættelse paa dette Stadium kan antages ikke at ville være til virkelig Ulempe for Retten og Parterne, noget, der kun undtagelsesvis vil være Tilfældet.